

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6698/24
29.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Павловић-Нинковић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца Оператор дистрибутивног система “ЕПС Дистрибуција” д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција “Смедерево”, раније Привредно друштво за дистрибуцију електричне енергије “Центар” д.о.о. Крагујевац, ЕД “Електро Морава Смедерево”, кога заступа Тамара Рамач, адвокат из Новог Сада, улица Грчкошколска бр. 1, против туженог АА из ..., кога заступа Слободан Алексић, адвокат из Смедерева, улица краља Петра I бр. 3/40, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 1390/22 од 14.5.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца Оператор дистрибутивног система “ЕПС Дистрибуција” д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција “Смедерево” па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 1390/22 од 14.5.2024. године, у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев за исплату: по основу коришћења електричне енергије за период од 01.03.2009.године до 01.03.2012.године износа од 193.963,36 динара са ПДВ-ом, са законском затезном каматом почев од 21.03.2012. године, као дана подношења тужбе па до исплате и по основу утрошене воде за период од 01.03.2009. године до 01.03.2012. године износа од 87.383,45 динара, са законском затезном каматом почев од 21.3.2012. године па до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П 1390/22 од 14.5.2024. године у преосталом делу става првог изреке тако што се обавезује тужени АА из ..., да тужиоцу ЕПС “Дистрибуција” д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција “Смедерево”, исплати: по основу коришћења туђе непокретности у висини закупнине износ од 302.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.03.2012. године, као дана подношења тужбе па до исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Смедереву П 1390/22 од 14.5.2024. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу име трошкова парничног поступка исплати износ од 248.948,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 58.696,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Ожалбеном пресудом ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени АА из ... обавезе да му исплати и то: по основу неплаћене закупнине за период од 1.3.2009. године до 1.3.2012. године износ од 302.400,00 динара са законском затезном каматом рачунатом на овај износ од 21.3.2012. године, као дана подношења тужбе па до исплате; по основу коришћења електричне енергије за период од 1.3.2009. године до 1.3.2012. године износ од 193.963,36 динара са ПДВ-ом, са законском затезном каматом рачунатом на овај износ од 21.3.2012. године, као дана подношења тужбе па до исплате; по основу утрошене воде за период од 1.3.2009. године до 1.3.2012. године износ од 87.383,45 динара са законском затезном каматом рачунатом на овај износ од 21.3.2012. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, а што укупно износи 583.746,81 динара, са законском затезном каматом почев од 21.3.2012. године као дана подношења тужбе па до исплате као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 277.875,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде а под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама) Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на правилност или законитост побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању и разлозима побијане пресуде, одлуком Извршног одбора синдиката дела предузећа "Смедерево" бр. 14/12/2005 од 15.4.2005. године одлучено је да се запосленима у ЈП "Електро Морава" даје на привремено коришћење за становање, најкасније до 31.3.2006. године пословни простор у улици ... и то АА пословни простор на спрату у укупној површини од 105м². Ставом два одлуке

одређено је да ће запослени овај пословни простор користити искључиво за потребе становања, ставом три да ће трошкове електричне енергије и воде плаћати на благајни предузећа до 10-тог у текућем месецу и то сразмерно од укупног утрошка исказаном у рачуну за претходни месец на следећи начин: утрошак воде по члану домаћинства, утрошак електричне енергије по површини пословног простора исказаног у м2. Ставом четири одлуке запослени су дужни да након истека пословни простор испразне од ствари и лица и у исправном стању предају у државину ЈП “Електро Морави”, делу Предузећа “Смедерево”, као власнику пословног простора. Наведени простор није имао мерни уређај за мерење утрошене електричне енергије. Захтевом за иселење из пословног простора бр. 1604/3 од 22.5.2009. године позван је тужени да закључно са 30.6.2009. године испразни просторије које користи од лица и ствари и исте преда “Електро Морави” и истовремено позива да регулише накнаду на име закупа за коришћење пословних просторија и накнаду за комуналије (струја, вода) за период коришћења. Предлогом тужиоца заведеним под бројем 483-1 од 11.3.2010. године упућеном туженом, утврђено је да је тужени пословне просторије које су му дате на привремено коришћење одлуком правног претходника тужиоца још од 2005. године у површини од 105м2 са роком до 31.3.2006. године користи још увек и да је позван да измири дуг на име коришћења просторија после истека рока и то закупнине, утрошене електричне енергије и воде за период од 1.7.2006. године до 1.3.2010. године укупно 767.524,00 динара. Према налазу и мишљењу вештака финансијске струке од 21.12.2016. године месечни износ закупнине износи 8.400,00 динара, а за период од 1.3.2009. године до 1.3.2012. године, закупнина износи 302.400,00 динара. Према налазу вештака грађевинске струке од 24.12.2018. године укупан износ утрошене воде за утужени период износи 87.383,45 динара. Према налазу и мишљењу вештака електротехничке струке од 13.5.2019. године према ценама које су важиле у периоду потрошње за утужени период укупна вредност утрошене енергије износи 193.963,36 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд закључује да тужилац није доказао да је тужени коришћењем овог простора мимо било којих уговорних услова тужиоцу нанео штету умањењем имовине тужиоца или спречавањем њеног увећања (измакла корист), а на начин да за коришћење предметног простора није плаћао унапред уговорене износе, јер из анализираних доказа не произилази да је било какав издатак на име тужениковог коришћења уступљеног му простора и био уговорен. Накнадно испостављање захтева за исплату нечега што претходно није ни уговорено не може да представља основ за утужење јер се закупнина као битан елемент уговора мора уговорити и предвидети уговором, а не може се ни претпостављати нити исказивати у актима који имају карактер захтева за иселење, а не форму уговора ни предлога за евентуалну измену раније закљученог уговора. У недостатку таквог документа и јасно исказаног податка који би у тренутку заснивања уговорног односа постојао, накнадним формирањем износа и његовим исказивањем тек у опомени не може се сматрати да је тиме стечен основ по којем би се могло тражити путем тужбе његово измирење. Такође у погледу утрошка електричне енергије, осим налаза и мишљења вештака електро струке у којем је исказана месечна потрошња у наведеном простору, који тужени користи у спорном периоду тужилац, у прилог тих износа није доставио и доказ о томе да је са своје стране како је тврдио овај издатак исплатио испоручиоцу електричне енергије за наведени простор. Тужилац такође осим рачуна који су од стране комуналног предузећа која врше испоруку воде, достављени са

исказаним утрошком воде по сваком објекту тужиоца па и предметном није доставио доказ о томе да је за предметни објекат измирио износ који се на исти односи а који је исказан у налазу и мишљењу вештака грађевинске струке као износ који би требало да измири тужени за простор који користи у утуженом периоду. Без наведених доказа не може се сматрати да је тужени предметни простор употребио у своју корист а на штету тужиоца, нити да је на страни тужиоца због тога настала било обична штета било измакла корист у виду губитка добити коју је тужилац основано могао да очекује јер тужилац није доказао да и мимо опомена за иселење туженом пре тога испостављао рачуне на месечном нивоу а да тужени исте није измирио по напред наведеној одлуци од 18.4.2005. године. Из наведених разлога применом одредбе члана 189, 219 и 262 Закона о облигационим односима првостепени суд је у ставу првом изреке одбио тужбени захтев тужиоца у целости. Проговор застарелости потраживања који се односи на утрошену електричну енергију оцењен је применом одредбе члана 378. став 1. тачка 1 Закона о облигационим односима те закључено да је по том основу застрело потраживање за период од 01.03.2009.године закључно са месецом фебруаром 2011.године, док се потраживање од марта месеца 2011.године до утужења не може сматрати доспелим за плаћање на име туженог јер пре овог утужења тужилац није туженом испостављао месечне рачуне како је то било предвиђено одлуком од 18.4.2005.године, па тужени није ни могао да зна колика је његова месечна обавеза по основу утрошка електричне енергије без достављања месечног рачуна, обзиром да за простор који је користио није имао мерни уређај, из којих разлога у конкретном случају нема места примени одредбе члана 262 ЗОО.

Оваква одлука првостепеног суда се само делимично може прихватити као правилна.

По мишљењу Апелационог суда, полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилном применом материјалног права, правилно одлучио кад је одбио као неоснован тужбени захтев за исплату новчаних износа на име трошкова електричне енергије и воде.

Правилно првостепени суд закључује да је тужилац доставио рачуне комуналног предузећа за извршену испоруку воде са исказаним утрошком воде, али да није доставио доказе да је за предметни објекат измирио дуговање по наведеним фактурама, а који износи дуговања су исказани у налазу и мишљењу вештака грађевинске струке као износи који би требало да измири тужени за простор који је користио у утуженом периоду, као и да се из приложене аналитичке картица са подацима о потрошњи воде и измирењу дуга, не може закључити да је измирен дуг по спорним фактурама које се односе на простор који је тужени у утуженом периоду користио, а да би потом тужилац имао право да од туженог исте потражује.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца да приложена аналитичка картица за период од 01.01.2012. године до 31.01.2012.године представља доказ да је тужилац измирио сва своја дуговања по основу потрошње воде за утужени период. Ово из разлога што приложена аналитичка картица садржи збирне износе, који у налазу вештака нису истакнути као доказ о исплати износа од стране тужиоца, нити се може закључити да су у питању износи које тужени није измирио.

На основу овако правилно утрђеног чињеничног стања, правилно првостепени суд оцењује да у конкретном случају за тужиоца није наступила материјална штета у виду умањења имовине због неплаћених рачуна за воду од стране туженог, с обзиром да тужилац није доказао да је уместо туженог измирио наведене обавезе плаћања испоручиоцу комуналних услуга, те сходно члану 154 став 1 и 189 став 1 ЗОО тужени није у обавези да наведени износ надокнади тужиоцу.

Приговор застарелости потраживања дуга за утрошену електричну енергију оцењен је правилном применом одредбе члана 378. став 1. тачка 1 Закона о облигационим односима, те је правилан закључак првостепеног суда да је, по том основу, застрело потраживање које се односи на период од 01.03.2009.године закључно са месецом фебруаром 2011.године, имајући у виду да је тужба у овој правној ствари поднета дана 21.03.2012.године, истеком једногодишњег рока застарелости

Правилан је закључак првостепеног суда да потраживање по основу дуга за утрошену електричну енергију у преосталом делу (од марта месеца 2011.године до краја утуженог периода 01.03.2012.године) није доспело. Наиме тужилац, сходно тачки 3, Одлуке бр. 14/12/2005 од 15.4.2005. године, није туженом у утуженом периоду испостављао рачуне о износу аконтације или периодичном обрачуну о утошку -потрошњи електричне енергије, а напред наведеном одлуком је предвиђено да ће се трошкови електричне енергије плаћати на благајни предузећа по испостављеном рачуну за претходни месец. Сходно томе, а полазећи од неспорне чињенице да у утуженом периоду није постојао мерни уређај за мерење утрошене електричне енергије за тај простор који је користио тужени, по налажењу другостепеног суда, правилно је првостепени суд нашао да у конкретној правној ствари, тужилац током поступка није доказао да је туженог редовно задуживао за плаћање тих трошкова испостављањем рачуна због чега тужени није био у могућности да зна колика је његова обавеза односно колики износ треба да плати, а сходно члану 17. став 1. ЗОО. Из приложених доказа се није могло утврдити у ком обиму је била потрошња електричне енергије у домаћинству туженог, обзиром да је одлуком од 15.1.2005.године утврђено да ће тужени електричну енергију плаћати до 10-тог у текућем месецу и то сразмерно од укупног утрошка исказаном у рачуну за претходни месец по површини пословног простора исказаног у м2, па тужени, обзиром да није било мерног уређаја за тај простор који користи, није ни могао да зна колика је његова месечна обавеза по том основу, без достављања месечних рачуна у којима би тај издатак био исказан. Стога правилно првостепени суд закључује да у конкретном случају нема места примени члана 262 ЗОО који уређује испуњење обавезе и последице њеног неиспуњења.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца да у спорном периоду није имао могућности да туженом фактурише испоручену електричну енергију, имајући у виду да је одлуком синдиката самог тужиоца, односно правног претходника тужиоца од 18.4.2005.године био одређен начин плаћања урошене електричне енергије по испостављеним рачунима, а без којих тужени није мога имати сазнања колика је његова месечна обавеза по том основу.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца у погледу потврђујућег дела става првог изреке, али налази да исти не могу водити другачијој, за тужиоца повољнијој олуци у овој правној ствари, те их стога посебно и не образлаже.

Како првостепена пресуда у потврђујућем делу није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити оним повредама на које се посебно указује изјављеном жалбом тужиоца, те како је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је применом члана 390 ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Међутим, у погледу преосталог дела става првог изреке ожалбене пресуде којим је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати по основу неплаћене закупнине износ од 302.400,00 динара, овај суд налази да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, при оцени да тужени коришћењем овог простора мимо било којих уговорних услова тужиоцу није нанео штету умањењем његове имовине или спречавањем њеног увећања (измакла корист), јер тужилац, како се наводи у првостепеној пресуди није доказао да је мимо више опомени за исељење туженом пре тога испостављао рачуне на месечном нивоу, а да их тужени није измиривао.

Међутим, по оцени овога суда првостепени суд није правилно применио одредбу члана 219 ЗОО приликом одлучивања да ли је тужени у обавези да тужиоцу надокнади корист коју је имао од неовлашћене употребе његове непокретности.

У конкретном случају странке нису уговориле закуп из кога би следила обавеза плаћања закупнине, већ је тужилац у циљу решавања стамбене потребе свог запосленог, туженом дао на привремено коришћење пословни простор у улици ... у ... да га користи са члановима своје породице за становање. Дакле правни основ коришћења пословног простора од стране туженог је била одлука Извршног одбора синдиката од 18.04.2005.године, да помогне свом запосленом и да му на одређено време простор за становање – најкасније до 31.3.2006.године, без накнаде, а не уговор о закупу на одређено време, нити уговор о закупу неодређеног трајања под истим условима као претходни. Према садржини донете одлуке од 18.4.2005.године тужени није био у обавези да плаћа закуп пословног простора, већ трошкове електричне енергије и воде на благајни предузећа, на начин прописан ставом 3. наведене одлуке. По истеку рока за коришћење, тужилац је више пута захтевао од туженог да се исели из датог простора и тражио исплату закупнине, утрошене електричне енергије и воде али је тужени и након захтева за исељење наставио да без правног основа користи тај простор.

Одредбом члана 39 ЗОСПО је прописано да је несавестан држалац дужан предати власнику ствари све плодове (став 1). Несавестан држалац дужан је надокнадити вредност убраних плодова које је потрошио, отуђио или уништио, као и вредност плодова које је пропустио да убере (став 2). Несавестан држалац дужан је надокнадити штету насталу погоршањем или пропашћу ствари, осим ако би та штета настала и када би се ствар налазила код власника (став 3). Несавестан држалац може тражити накнаду нужних трошкова које би имао и власник да се ствар налазила код њега (став 4). Несавестан држалац има право на накнаду корисних трошкова само ако су корисни лично за власника (став 5). Несавестан држалац нема право на накнаду трошкова које је учинио ради свог задовољства или улепшавања ствари, али може да

однесе ствар коју је уградио ради свог задовољства или улепшавања ствари кад се она може одвојити без оштећења главне ствари (став 6). Савестан држалац постаје несавестан од тренутка када му је тужба достављена, али власник може доказивати да је савестан држалац постао несавестан и пре достављања тужбе (став 7).

Члан 40 истог Закона прописује да право власника да од несавесног држаоца захтева предају убраних плодова и накнаду вредности плодова које је потрошио, отуђио, пропустио да убере или уништио, застарева за три године од дана предаје ствари (став 1). Потраживање несавесног држаоца ствари у погледу накнаде трошкова застарева за три године од дана предаје ствари (став 2).

Чињеница да је одлуком синдиката тужиоца, након истека рока на који је предметни простор дат на бесплатно коришћење, туженом наложено исељење из пословних просторија тужиоца и захтевана исплата закупнине, утрошене електричне енергије и воде и да је тужени и након захтева за исељење наставио да користи тај простор, упућује да се у конкретном случају има применити одредба члана 39 ЗОСПО, којом је регулисана накнада за употребу туђе ствари. Тужени је након што му је тужилац упутио захтев за исељење, постао несавестан држалац наведеног простора, а тужилац је стекао право да од несавесног држаоца захтева накнаду вредности изгубљених цивилних плодова (закупнине), који представљају неоставрене новчане приходе од просотора које без правног основа користи тужени. Неовлашћеним коришћењем туђе ствари (без правног основа), лице које је употребило туђу ствар у своју корист је дужно да авласнику накнади користи које је имало од употребе, чија се висина одређује кроз просечну тржишну вредност цене која би се морала платити у периоду неовлашћеног коришћења за закуп сличног простора.

Тужени је неовлашћено користио непокретност тужиоца од пријема захтева за исељење 22.5.2009.године до 1.3.2012.године, услед чега је дужан да тужиоцу накнади користи које је имао од употебе ове непокретности за овај период у износу од 302.400,00 динара. Правилно је утврђена висина накнаде користи од употребе туђе непокретности за овај период у висини просечне тржишне вредности цене која би се морала платити у периоду неовлашћеног коришћења за закуп сличног простора на истој или сличној локацији..

Стога је применом члана 394 тачка 4 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке ове другостепене пресуде.

Применом члана 165. став 2. ЗПП, преиначена је одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, тако што је обавезана тужени да тужиоцу као стварне и нужне трошкове исплати укупан износ од 248.948,00 динара, у складу са успехом странака у спору и висином тужбеног захтева са којим је успео у спору. Потребни трошкови тужиоца у овом поступку односе се на састав једног образложена поднеска од 20.6.2019.године у износу од 13.500,00 динара, заступање од стране пуномоћника адвоката на девет одржаних рочишта по 18.000,00 динара и на четири неодржаних рочишта по 11.250,00 динара, трошкове вештачења економске струке (у вези захтева са којим је тужилац успео у спору) у износу од 12.600,00 динара и таксе на одлуку у износу од 15.848,00 динара обрачуната према вредности захтева са којим је тужилац успео у спору, а све у

складу са важећом АТ и ТТ у време пресуђења.

Из наведених разлога је применом члана 401 тачка 3 ЗПП-а, одлучено као у ставу трећем изреке ове одлуке.

Применом члана 165. став 1. ЗПП, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 58.696,00 динара, који трошкови обухватају износ од 27.000,00 динара на име састава жалбе и износе од по 15.848,00 динара на име таксе на жалбу и другостепену одлуку одмерене према висини износа са којим је тужилац успео у жалбеном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Филиповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић